

також використовуватиметься при здійсненні морських контейнерних перевезень, а друга - винятково для наземного транспорту.

Кожне правило Інкотермс 2020 містить два розділи по десять статей:

A1 / B1 Загальні обов'язки

A2 / B2: Поставка

A3 / B3: Перехід ризиків

A4 / B4: Перевезення

A5 / B5: Страхування

A6 / B6: Перевезення і транспортні документи

A7 / B7: Митне оформлення експорту / імпорту

A8 / B8: Перевірка / упаковка / маркування

A9 / B9: Розподіл видатків

A10 / B10: Повідомлення

У розділі «А» обумовлюються обов'язки продавця, а в розділі «В» – обов'язки покупця.

Висновок. Як показав аналіз нормативно-правових документів пов'язаних з ЗЕД, в міжнародній практиці трактування перевізниками та експедиторами деяких умов поставок згідно з різними редакціями правил інтерпретації комерційних термінів у договорах перевезення і транспортно-експедиторських договорах значно відрізняється від трактування цих самих термінів у міжнародних договорах купівлі-продажу. У результаті існує досить високий ступінь ризику виникнення збитків учасників ЗЕД через підміну понять умов поставки на службові терміни, які використовуються при транспортному експедируванні. Таким чином, нової редакція Інкотермс 2020 потребує більш детального пророблення правил застосування комерційних термінів, що дасть змогу учасникам ЗЕД ефективніше здійснювати свою діяльність.

РОЛЬ КЛІНІЧНОЇ ФАРМАКОЛОГІЇ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЛІКАРЯ

Файзуллін О.В., Якущенко В.А., Губченко Т.Д., Ролік-Аттія С.М.

*Національний фармацевтичний університет,
м. Харків, Україна*

*Інститут підвищення кваліфікації спеціалістів фармації
Кафедра фармацевтичних технологій та забезпечення якості ліків*
phtaqa@nuph.edu.ua

Вступ: Не можна заперечувати той очевидний факт, що забезпечення необхідного рівня знань з клінічної фармакології є найважливішим аспектом підготовки лікаря, оскільки медикаментозне лікування - один із найбільш значущих інструментів терапії. Необхідність постійного поглиблення знань у галузі клінічної фармакології дедалі більше зростає у зв'язку з безперервним розширенням арсеналу лікарських засобів, що зумовлено не тільки постійним упровадженням у клінічну практику значної кількості генеричних препаратів, а й збі-

льшенням кількості оригінальних препаратів і появою нових фармакотерапевтичних груп.

Мета: Метою роботи є визначення ролі клінічної фармакології у формуванні професійних компетентностей лікаря.

Матеріали та методи: В роботі використано метод аналізу та узагальнення даних наукової літератури.

Результати та їх обговорення: Забезпечення ефективності та безпеки застосування лікарських засобів є головною вимогою, що висувається до фармакотерапії в даний час. Для проведення раціональної терапії та запобігання її ускладнень лікар повинен постійно розширювати свої уявлення щодо загальних питань клінічної фармакології, поглиблювати й удосконалювати знання щодо фармакологічних властивостей та особливостей застосування як нових, так і відомих лікарських препаратів. У ході широкого і тривалого застосування лікарських препаратів постійно з'являються нові повідомлення про їхні побічні ефекти та небажані взаємодії. В інших випадках можливе виявлення їхніх раніше невідомих цінних властивостей, що визначають нові показання до застосування. У деяких випадках це може призвести до переосмислення парадигмального підходу до застосування препарату. Це можна проілюструвати на прикладі ацетисаліцилової кислоти, яка практично втратила на сьогодні свою актуальність як нестероїдний протизапальний засіб, у зв'язку з високою частотою негативних гастроінтестинальних явищ, але отримала "друге народження" як антиагрегант. Формування уявлень, що відповідають сучасному рівню знань з клінічної фармакології, дає змогу лікареві уникати випадків поліпрагмазії, нераціонального дозування лікарських засобів, здійснювати вибір найбезпечнішого та найефективнішого шляху введення препарату, а також вчасно корегувати ускладнення, які виникають при застосуванні лікарських засобів. Розуміння та використання в практичній роботі лікаря принципів доказової медицини дає змогу використовувати результати клінічних досліджень для вибору схеми лікування та підбору препаратів для конкретного хворого, а використання фармакоеконічного підходу в процесі надання медичної допомоги допомагає оптимізувати економічні витрати пацієнта.

Висновки:

Медичні працівники навчаються протягом усього періоду трудової діяльності, і цей процес має здійснюватися з урахуванням сучасного стану всіх значущих для практичної діяльності лікаря проблем. Таким чином, підхід до післядипломного удосконалення лікарів має базуватися на глибокому розумінні основних тенденцій розвитку медичної та фармацевтичної галузі. Адекватний рівень знань у галузі клінічної фармакології необхідний для чіткого розуміння завдань терапії, що призначається відповідно до протоколів надання медичної допомоги, а також для забезпечення можливості добре орієнтуватися в асортименті сучасних лікарських засобів, представлених на фармацевтичному ринку.